

ת"ד 9286/10/18 - מדינת ישראל נגד יהודה מרציאנו

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 9286-10-18 מדינת ישראל נ' מרציאנו
תיק חיצוני: 84981/2018

בפני	כבוד השופטת מגי כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יהודה מרציאנו

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 21.2.18 סמוך לשעה 16:20 נהג ברכב משא פתוח מסוג וולבו מ.ר. 6355761 (להלן: "**הרכב**") בכביש 3 ממזרח למערב, סמוך לקילומטר 258 בכניסה לבסיס צבאי.

הנאשם החל בפניה שמאלה ונכנס לצומת מבלי להבחין מבעוד מועד בקטנוע מסוג ימה מ.ר. 2693557 (להלן: "**הנהג המעורב**") נהוג בידי כהן יצחק שהתקרב אל הצומת ממולו מהכיוון הנגדי ומבלי לתת לו זכות קדימה וכך חסם את דרכו וגרם להתנגשות בין כלי הרכב.

כתוצאה מההתנגשות נהג האופנוע נחבל בגופו חבלות של ממש, הופנה לחדר הלם עם פצע פתוח באמה ימין באזור אולנה שנסגר עם סיכות, שברים במידשפט רדיוס ואולנה בשליש מקורב שגובסו, דימומים עורקיים בכבד, קרעים דרגה 4 עם דימום רב בבאן מוקדים בטחול, שברים בצלעות 7-8 מימין, קונטוזיה ב RLL ונזקק להמשך טיפול ביחידה לטיפול נמרץ ולשיקום נוירולוגי נשימתי.

כמו כן ניזוקו כלי הרכב.

רשלנותו וקלות הראש של הנאשם מתבטא בכך שלא שם ליבו אל הדרך ומצב כלי הרכב, לא נקט באמצעים הדרושים למניעת תאונה ובכך גרם לתאונה בה נגרם נזק לגוף ולרכוש.

הוראות החיקוק לפיהן מואשם הנאשם:

1. **אי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה** - עבירה לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה.
2. **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה + סעיף 38(2) לפקודת התעבורה.
3. **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

4. חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

הכפירה

הנאשם מודה בתוצאות התאונה ובנזק לכלי הרכב, אולם כופר באחריות לתאונה, לנזקים ולחבלות שנגרמו, כופר בנהיגה רשלנית ובקלות ראש, כופר בהתנהגות הגורמת נזק ובאי מתן זכות קדימה, טוען שהכניסה לצומת הייתה לפי הכללים.

פרשת התביעה

עת/4 יצחק כהן- הנהג המעורב בתאונה, באמצעותו הוגשו תעודות רפואיות ת/1, תמונה נ/1, סקיצה נ/2.

הנהג המעורב

סיפר על כיוון נסיעתו, אופן קרות התאונה והחבלות שנגרמו לו.

עת/3 שי בורפקר- סייר תנועה, ערך דו"ח פעולה ת/2.

קיבל את האירוע, הגיע למקום לאחר התאונה.

עת/2 יעקב יעקב- בוחן תנועה, פענח את הטכוגרף של רכב הנאשם. באמצעותו הוגשו דו"ח תנועת דסקת טכוגרף ת/3, חוות דעת מומחה פיענוח והגדלת דסקת טכוגרף ת/4.

עת/1 איתי לנדסמן - בוחן תאונת דרכים שטיפל בתאונה.

ערך סקיצה ת/8, דו"ח פעולת בוחן ת/9, דו"ח תפיסת טכוגרף ת/10, לוח תצלומים ת/11, מזכר שדה ראיה ת/12, תרשים ת/13, דו"ח בוחן ת/14, פיענוח נתוני תקשורת ת/15, דיסק תמונות ת/16 ומזכר ת/17.

כמו כן הוגשו המסמכים הבאים:

הודעת נאשם מיום 22.2.18 ת/5, הודעת נאשם מיום 13.6.21 ת/6, תצלום אויר ת/7.

הוגשו בהסכמה תמונות (64 ו-68) נ/3 (ע' 27).

פרשת ההגנה

הנאשם שבחר להעיד- הגיש סקיצה ת/19.

סיפר כי הגיע לצומת נחל סורק, רצה לפנות שמאלה, היו שני רכבים שנתן להם לעבור והחל את הפניה שמאלה, לאחר כמה שניות שמע מכה חשב שעלה עם הגלגל השמאלי אחורי על המדרכה, הסתכל במראה ולא ראה כלום, יצא

מהצומת ועמד כ- 20 מטרים מהכביש ירד לבדוק אם לא התפוצץ צמיג או משהו, הסתכל לכביש וראה התקהלות, רצה לגשת לראות, לפתע ניגש אליו אדם עם הרכב ואמר לו שעשה תאונה, ירד למטה, ראה את האופנוע והנפגע שוכב, הגיעו ניידות לקחו לו את הרישיון נהיגה, ביקשו ממנו לעמוד בצד עד שהגיעו החוקרים והחלו לחקור אותו (ע' 43 ש' 21-24, ע' 44 ש' 1-6)

סיפר כי בצומת אין תמרור, יש פס לבן, הוא עמד, היו שני רכבים בכביש, אחרי שהכביש התפנה לקח שמאלה, כמעט יצא ושמע את המכה יצא מהכביש ועמד בצד (ע' 44 ש' 23-25)

ע/ה דוד בן זקן- מומחה מטעם ההגנה, ערך חוות דעת נ/4.

דין והכרעה

סעיף 64 (א) לתקנות התעבורה קובע:

"לא הוצב תמרור המורה על מתן זכות קדימה בצומת או על עצירה לפני הצומת בכיוון הנסיעה של נוהג הרכב, יחולו הוראות אלה:

(2) נוהג רכב, המתקרב לצומת או הנמצא בצומת ועומד לפנות שמאלה או לפנות בפניית פרסה לשמאל יתן זכות קדימה לרכב הבא ממולו והנמצא בצומת או קרוב לצומת..."

בסעיף הפרשנות לתקנות התעבורה הוגדר משמעות מתן זכות קדימה:

"מתן זכות קדימה" - מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם".

בע"פ 10332/03 חיים בלייכר נ' מדינת ישראל, נח (3) 954 (2004) קבע בית משפט עליון:

"מתן זכות קדימה על ידי המערער פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות, בהתחשב במרחק שלו מהצומת ובהתחשב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות, על החייב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה, על מנת להבטיח שהוא אמנם אינו מסכנו בכניסתו לצומת ובכך לא עמד המערער בעניינו".

בע"פ ת"א-יפו 3845/98, "גלית דבוש נ' מדינת ישראל":

"החובה להסתכל מוטלת על המערער כל הזמן שהותה בצומת כך שהייתה צריכה להבחין באופנוע מתקרב לצומת. חובה זו הינה חובה אבסולוטית".

לאחר ששמעתי את עדי התביעה, את הנאשם ואת המומחה מטעם ההגנה, שקלתי את טענותיהם, התרשמתי מהופעתם בפניי, עיניתי במסמכים ובחנתי לעומק את הראיות שהוגשו, שוכנעתי כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ואנמק:

אין מחלוקת בנהיגה, בזמן, במקום, בכיוון נסיעת הנאשם, בפניה שמאלה, במעורבות בתאונה ובתוצאותיה (ע' 43 ש' 21-23), שמדובר בצומת לא מרומזר בכניסה לבסיס צבאי שבו מותרת פניה שמאלה, כך שעל הפונה שמאלה מוטלת החובה לתת זכות קדימה לרכב הבא ממול.

המחלוקת העיקרית היא כיוון נסיעת הרכב המעורב כדי לקבוע האם מדובר בתאונה חזית אחור ואז הגורם לתאונה הוא הנהג המעורב או חזית צד מלפנים שאז הגורם לתאונה הוא הנאשם.

כמו כן כשלים בממצאים ובעבודתו של הבוחן .

כיוון נסיעת הרכב המעורב

מדובר בתאונה שקרתה בין הנאשם שנסע במשאית לבין הנהג המעורב שנסע באופנוע.

אין מחלוקת כי הנאשם נסע בכביש 3 לכיוון מזרח מערב , פנה שמאלה בצומת בכניסה לבסיס צבאי נחל שורק, כביש בין עירוני, צומת ללא רמזור.

אין מחלוקת כי הנחת עבודה הראשונית של הבוחן הייתה כי מדובר בתאונה חזית אחור על פי הדיווח שקיבל מהשוטר על תאונת חזית אחור בין אופנוע לבין משאית לכן התייחס לנתונים בזירה כאל תאונת חזית אחור.

אולם הסביר הבוחן כי לאחר שאסף את הממצאים, והגיע למשרד הבין כי הממצאים אינם מסתדרים, וכי יצא מנקודת הנחה שגויה שמדובר בתאונת חזית אחור כטעות נגררת שנגרמה מעבודתו בזירה על כן תיקן את הטעות (ע' 24 ש' 22-25) בהמשך לגביית עדותו של המעורב, בדיקת הראיות בתיק, כיוון נזקי הרכבים, סימונים על הכביש, מיקום האופנוע על הכביש ומחקרי תקשורת (ע' 33 ש' 31-32 ות/15)

הבוחן הגיע למסקנה כי הנהג המעורב נסע בכביש 3 מכיוון מערב למזרח, הנאשם לא נתן לו זכות קדימה שהגיע מהכיוון הנגדי, נכנס אל הצומת בנסיעה איטית , החל לפנות שמאלה בצומת וחסם את דרכו של המעורב (ת/15).

"...המשאית ביצעה פנייה שמאלה והאופנוע הגיע ממולו שהאופנוען מזהה סכנה הוא מנסה לברוח מהסכנה והאפשרות שלו לברוח היא שמאלה והוא סטה שמאלה וגרם למגן האחורי להתקפל..." (ע' 25 ש' 3-5)

"...הכול מתאים לגרסה אחת שהאופנוע הגיע ממערב למזרח והמשאית פנתה שמאלה וחסמה את הנתיב שלו" (ע' 34 ש' 1-2).

קביעתו של הבוחן נתמכת בעדותו של הנהג המעורב אשר סיפר כי היה בדרכו לביתו מאשדוד לכרמי יוסף על כביש 3 ממערב למזרח, עבר את רמזור יסודות , הגיע לצומת, נסע בנתיב השמאלי, משאית שהגיע ממזרח למערב פנתה שמאלה, חסמה לו את שני הנתיבים, ניסה לברוח ממנה שמאלה, התנגש במשאית בעוצמה בחלקה הימני אחורי, מעוצמת הפגיעה עף יחד עם האופנוע למרכז הכביש של הנתיב הנגדי (ע' 4 ש' 21-24)

"...חזרתי הביתה מאשדוד לקרני יוסף מכביש 3 ממערב למזרח, עברתי את רמזור שדות, הגעתי לצומת של בסיס נחל שורק, נסעתי בנתיב השמאלי, משאית שהגיע ממזרח למערב פנתה שמאלה, חסמה לי את שני הנתיבים, ניסיתי לברוח ממנה שמאלה והתנגשתי בה בעוצמה בחלק הימני האחורי שלה" (ע' 4 ש' 21-24)

"אני מגיע ממול המשאית. המשאית פונה שמאלה, חוסמת לי את שני הנתיבים, אני לוקח שמאלה כדי לא להיכנס בה חזיתית ואני פוגע בחלק הימני האחורי, השברים מתפזרים פה, האופנוע עף במקביל לנתיב הנסיעה בנתיב הנגדי בצד שמאל. אני שכבתי על הכביש בצומת ליד תחנת הסעה של החיילים ולא איפה שאתה אומר" (ע' 6 ש' 12-15)

מעדותו של עת/3 לא ניתן ללמוד אודות כיוון נסיעת הנהג המעורב כי העד הגיע למקום לאחר התאונה, כך שלא ראה את התאונה .

עת/3 סיפר כי רשם בת/2 כי מדובר בתאונה חזית אחור, על סמך מה שראה בשטח (ע' 12 ש' 22-25 וע' 13 ש' 1-3) ומחויב להעביר דיווח על סוג התאונה (ע' 14 ש' 29), אולם הסביר כי הוא לא בוחן תנועה ולא מבין בסימני בלימה (ע' 13 ש' 32-33).

הבוחן שוחח עם המודיע בשם עופר (ת/17) אשר מסר לו כי לא ראה את התאונה והגיע לזירה מספר דקות לאחר מכן (ע' 23 ש' 26-28).

עת/3 העיד כי לא היו עדים במקום אחרת היה רושם (ע' 13 ש' 18-19).

הנאשם בעדותו בבית משפט ובחקירתו במשטרה חזר מספר פעמים על כך שלא ראה את הנהג המעורב (ע' 44 ש' 3, ש' 12-14) גם כשהסתכל במראה ולכן חשב שעלה על המדרכה תוך כדי הפניה (ע' 43 ש' 21-24, ע' 53 ש' 1-3) ולא יודע איך קרתה התאונה (ע' 52 ש' 19-20).

הבוחן הסביר באופן מקצועי שלא מדובר בתאונת חזית אחור כפי שסבר בתחילה וכיצד קבע את כיוון נסיעת הנהג המעורב.

הבוחן הוסיף כי על פי התמונות רואים את המראה הימנית של האופנוע באמצע הצומת, רואים חריצים, שברי בקלית ופלסטיק כך שהנתון כי כיוון נסיעת הנהג המעורב הוא מכיוון מערב אשר מסתדר עם כיוון ההחלקה שלו על צד שמאל על הכביש שהשאירו את החריצים באספלט (ע' 21 ש' 8-9) .

והתייחס לנזקים ברכבים:

"אנחנו רואים שהנזק במשאית לא מתאים לחזית אחור" (ע' 21 ש' 12, ת/11 תמונה 16) "המגן הימני הוא גם כן מלפנים לאחור" (תמונה 17) "המגן של הזהירות... הוא גם כן מלפנים לאחור" (תמונה 18) "זאת אומרת שאם האופנוע היה פוגע בחזית אחור, המגן היה נדחף קדימה ולא נמשך החוצה" (ע' 21 ש' 14-15).

המומחה מטעם ההגנה סמך על ממצאי הבוחן וקבע כי שתי האפשרויות של התרחשות התאונה, חזית אחור וחזית צד מלפנים, קיימות, כאשר בסבירות גבוהה יותר להתרחשות התאונה מסוג חזית אחור.

המומחה ניתח הנתונים על התרחשות התאונה הן לפי גרסת ההגנה והן לפי גרסת התביעה כולל לטענתו גרסת נהג המשאית שנהג האופנוע היה מחוץ לשדה ראייתו.

על פי **ניתוח גרסת ההגנה** האופנוע הגיע בנסיעה רציפה במהירות גבוהה לא שמר מרחק, פגע במשאית פגיעה חזית

אחור כך שהגורם לתאונה הוא הנהג המעורב שלא שמר מרחק.

קביעתו מבוססת על נזק במרכז פגוש אחורי של המשאית, עומק מעיכות של הטמבון, צורת עיוות של הטמבון אחורי, נזק בחזית האופנוע, התחלת סימני גירוד על הכביש בנתיב נסיעת המשאית וצורת זריקה של האופנוע לאחר ההתנגשות לפי התרשים.

ניתוח גרסת התביעה תאונה חזית צד, מבוססת לטענתו על עדות הבוחן ומחקר תקשורת. המומחה ערך שיחזור לטענתו על פי נתונים סבירים והגיוניים והגיע למסקנה שהאופנוע היה מחוץ לשדה הראיה עת החלה המשאית את הפניה שמאלה והמעורב יכול היה למנוע את התאונה אם לא היה מאחר בתגובתו ומסביר את האיחור באפשרות שדיבר בנייד עד להתנגשות כי על פי נתוני תקשורת הייתה שיחה שנערכה בין השעה 15:55 עד לשעה 16:09 שיחה שנותקת לטענתו בשעה זו עקב ההתנגשות.

אולם הנהג המעורב ציין כי בזמן התאונה לא דיבר בנייד ויש לו דיבורית בתוך הקסדה (ע' 7 ש' 17-19)

הנאשם אישר שהתאונה קרתה בשעה 16:20. (ע' 46 ש' 6-8)

ע/ת2 אשר פענח את הטכוגרף ציין כי שעת התאונה על פי הדיסקה במחט מהירות 16:14 (ע' 16 ש' 5) כך שלא ניתן לקבל את התזה של המומחה כי התאונה קרתה בשעה 16:09 כאשר הנאשם דיבר בטלפון.

למומחה הסתייגויות וטענות ביחס לעבודת הבוחן כגון: נתוני קביעת האימפקט אינם ברורים, בסקיצה לא נמצאו שברי פלסטיק של האופנוע או אבק כנפים של המשאית על הכביש שיכולים להעיד על מקום האימפקט, לא ערך התאמת נזקים מסוג חזית צד, לא ערך תרשים שחזור של התאונה, לא ערך ניסוי עם אופנוע מסוג טי מקס כדי לבחון מהירות מקסימלית ולחילופין לא בדק בספר היצרן כדי לשלול אפשרות שהאופנוע יכול להגיע למהירות של 265 קמ"ש, בסקיצה הבוחן לא מצא סימני בלימה בזירת התאונה, העדר בדיקה בשטח של שתי אפשרויות להתרחשות התאונה ולא נעשה ניסוי וריקום.

לטענות הנ"ל אתייחס בהמשך.

שדה ראיה

הבוחן קבע כי מזג האוויר היה נאה, כביש בעל שני נתיבים לכל כיוון עם שטח הפרדה בנוי, ראות טובה מאוד שעת שקיעה.

הבוחן ביצע ניסוי שדה ראיה באור יום בתנאים דומים ליום התאונה כשהנאשם נוהג במשאית והוא יושב על ידו. התוצאה הייתה כי ניתן להבחין ברוכב האופנוע במרחק של 427 מטר (ע' 21 ש' 31-32). הבוחן קבע כי על פי החישובים הנהג המעורב היה מחוץ לשדה הראיה של הנאשם אם היה נוסע במהירות של 265 קמ"ש ולפי ניסיונו אופנועים מהסוג של הנהג המעורב יכול להגיע מקסימום ל 180-190 קמ"ש (ע' 22 ש' 3-4).

והוסיף כי "זו המהירות היחידה הרלוונטית מבחינתי להתרחשות התאונה" (ע' 27 ש' 1-4).

על פי החישובים שערך המומחה כדי שהאופנוע יהיה מחוץ לשדה הראיה היה צריך לנסוע במהירות העולה על 146

קמ"ש כאשר אופנוע מסוג זה יכול להגיע למהירות מקסימלית של 179 קמ"ש על פי מפרט טכני של היצרן התואם באופן כללי את קביעת הבוחן.

" אני ניגשתי לאתר של אופנועים של טימקס על המודל הזה, מודל האופנוע במקרה שלנו וראיתי שהמהירות המקסימלית שהוא יכול להגיע זה 179 קמ"ש" (ע' 63 ש' 32-33).

המומחה הגיע למסקנה כי האופנוע נסע במהירות של 150 קמ"ש לפחות כך שהיה מחוץ לשדה הראיה של המשאית ובשים לב כי נהג האופנוע טען שנסע במהירות של בין 90 ל-100 קמ"ש (ע' 6 ש' 31-32) ונהג המשאית אישר את שדה הראיה שקבע הבוחן וציין כי גם אם נהג האופנוע היה נוסע במהירות של 70 קמ"ש לא היה רואה אותו.

הבוחן אישר כי התאונה הייתה ביום 21.2.18 שעה 16:20 ובדיקת שדה ראיה הייתה ביום 13.6.18 שעה 15:00 (ע' 31, ש' 29-25) ולא בוצעו התאמות נוספות עם האופנוע בשדה הראיה כגון מנתיב ימני, מנתיב שמאלי, עם אור, בלי אור בהתאם לספר שחזור תאונות דרכים מסר הבוחן:

"במרחק של 427 מר זה כמעט חצי ק"מ וזה לא משמעותי באיזה מקום, באיזה נתיב, עם אור, בלי אור, הטימקס עצמו הדגם שלו שמנורה דולקת אי אפשר לכבות אותה" (עמ' 32 ש' 19-22)

והסביר כי ספר הדרכה לא מחייב, רק ממליץ ומנחה ובמקרה זה לא עשה את הניסוי עם אור כבוי כי הנהג בחקירתו אמר שבטימקס אי אפשר לכבות את האור ורואים בתמונות כי היה מעונן והשמש לא פקטור שמעונן, אין סנור, יש תאורה ויש אור ועשה את הניסוי בזמן אור (ע' 32 ש' 26-32).

בעניין הראות הנאשם סיפר בחקירתו במשטרה (ת/5 ו-ת/6) כי הראות הייתה טובה, מזג אוויר מצוין, כביש יבש, רכב וצמיגים במצב תקין.

הנאשם אינו חולק על קביעתו של הבוחן (ת/6) כי בניסוי שדה ראיה הבחין ברוכב האופנוע, כי דבר לא הפריע לו לראות את הכביש והראות טובה מסר **"...לא ראיתי לא שמעתי לא ראיתי מכה בצד ימין שנכנסו בי ולא ראיתי קטנוע ולא אף אחד...החוקר אמר לי בחקירה שלי שכדי לא לראות אותו הוא היה צריך לנסוע במהירות של 300 ק"מ ואני עניתי לו שגם אם היה נוסע על 70 ק"מ לא ראיתי אותו וכשפניתי שמאלה לא היה שום דבר בכביש זה 460 מ' שיש לך שדה ראיה, יש נקודה בכביש הזה שאחרי 460 מ' שאתה לא רואה כלום - זה השדה ראיי שלי...שום דבר לא היה בכביש אותו רגע" (ע' 50 ש' 7-13).**

הבוחן קבע זמן פינוי המשאית מצומת 5.8 שניות על פי ספר בוחן חדש קצבי האטה טיפוסיים, לקח הפרמטר 0.89 לטובת הנאשם במקום 0.98 ואם היה לוקח 0.98 מהירות רוכב האופנוע היה צריך להיות 277 קמ"ש ולא 265 קמ"ש כפי שקבע כי ככל שהערך נמוך הזמן מתארך וככל שהערך גבוה הזמן מתקצר, והוסיף כי נהג המשאית עובד 15 מטרים ו-5.8 שניות עם המקדם חיכוך 0.89 וזה אומר שהאופנוע צריך לנסוע במהירות של 265 קמ"ש כדי שהנאשם לא יראה אותו (ע' 35 ש' 8-12).

נתוני תקשורת

לצורך קביעת כיוון נסיעת הנהג המעורב הבוחן נעזר במחקר תקשורת התומך בגרסת הנהג המעורב כי כיוון נסיעתו ממערב למזרח.

מעיון בת/15 עולה כי בתאריך 01.07.18 פנה הבוחן לבית משפט שלום בבקשה למתן צו לקבלת נתוני תקשורת ופעל בהתאם לצו שניתן לו בהחלטת שופט בהתאם לנימוקים והמידע שהוצג בפניו.

הבוחן הסביר כי על פי נתונים סלולריים של הנהג המעורב רואים כי לפני התאונה היה באשדוד והתקדם לכיוון ביתו לפי האנטנות המתאים לגרסתו

המומחה מטעם ההגנה קבע כי המחקר תקשורת הוגש ללא מכתב תובנות על פענוח הממצאים, לא הוגש מכתב שעורך המחקר צריך לצרף עם פרוט מסקנותיו, ובצורת הגשתו הנ"ל אין הוא יכול להצביע על כיוון נסיעה של כלי רכב.

אומר מיד כי אופן הגשת ראיה לבית משפט ומשקלו נמדד על ידי פרמטרים משפטיים שאינו במומחיותו של המומחה מטעם ההגנה ולעדויותו בעניין זה אין משקל.

הבוחן התייחס לרישום נתוני טלפון הנייד של הנהג המעורב כי בתאריך 21.2.18 בשעה 14:09 לפני קרות התאונה הטלפון נקלט באנטנה באזור התעשייה באשדוד (ע' 22 ש' 10-11) ובשעה 16:23 נקלט באנטנה של יסודות סמוך למקום התאונה, זה מחזק את העובדה כי הגיע מכיוון מערב למזרח (ע' 23 ש' 1-2).

בע"פ 10049/08 **אבו עצא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] שהוזכר גם על ידי הערכאות הקודמות, נפסק בהקשר של הגשת פלטי איכון טלפון סלולארי בין היתר, כי לא חייבת להיות זהות בין מי שהוציא בפועל את פלט התקשורת לבין העד שהעיד בבית המשפט.

יתרה מכך בחקירתו הנגדית של המומחה הסתבר כי המסמך שהוגש לבית משפט הוא לא המסמך שהוגש בפניו ואישר כי אם כתוב במחקר תקשורת המקום שממנו בוצעה השיחה ניתן ללמוד שהשיחה בוצעה מכתובת מסוימת שרשומה במחקר תקשורת

" ש. אתה מסכים שהמסמך שעליו התייחסת הוא חתוך בהשוואה למסמך שהוגש לבית משפט

ת. כן, מה שהוגש בפני זה לא המסמך שהוגש בפני בית משפט.

ש. אשאל אותך בתור מומחה, אם כתוב לך במחקר תקשורת מקום שממנו בוצעה השיחה את יכול ללמוד מזה משהו?

ת. יש כתובת, אני יכול ללמוד שהשיחה בוצעה מכתובת מסוימת שרשומה במחקר תקשורת " (עמ' 74 ש' 5-9).

אוסף כי ההגנה לא הגישה כל הוכחה הסותר את ת/15

על כן החלטתי לקבל את ת/15 שהוגש באמצעות הבוחן כחלק מהחומר שנעזר בו על מנת להגיע לחקר האמת ולהבין אופן כיוון נסיעת הנהג המעורב ואופן התרחשות התאונה.

התאמת נזקים

הבוחן ביצע בשטח התאמת נזקים ביום התאונה (ת/9) כפי שעולה מהתמונות אולם היא נעשתה על תאונה חזית אחור.

הבוחן הסביר כי בהתאמת נזקים שעשה רואים כאילו מדובר בתאונה של חזית אחור אך הנזק שנגרם למשאית אינו מתאים לחזית אחור, המגן הימני של המשאית (תמונה 17) והמגן של הזהירות (תמונה 18) נמצא מלפנים לאחור כלומר, אם האופנוע היה פוגע בחזית אחור המגן היה נדחף קדימה ולא נמשך החוצה, נתון נוסף שמתאים לכיוון נסיעת הנהג המעורב, ממזרח למערב (ע' 21 ש' 15).

ובכך שולל הבוחן כי התאונה הינה חזית אחור.

המומחה משער כי על פי התמונות הנזק בפינה ימנית אחורית של המשאית נגרם כתוצאה מתאונה אחרת שהמשאית הייתה מעורבת בה באותה הצומת כפי שנמסר לו על ידי הנאשם (נ/4 ע' 14 וע' 56 ש' 1-2) אולם הנאשם לא הביא כל הוכחה על כך שהמשאית הייתה מעורבת בתאונה אחרת ונזק זה נגרם כתוצאה מתאונה קודמת.

הבוחן בעדותו ציין כי לא ערך התאמת נזקים לתאונה חזית צד מאחר והמשאית שוחררה ותוקנה.

לא מצאתי בכך פגם מהותי מאחר והתאמת נזקים שנעשתה על ידי הבוחן שוללת אפשרות התרחשות התאונה חזית אחור ומתאימה לתאונת חזית צד מלפנים על פי הנזקים שבתמונות בשים לב לחוות דעתו של המומחה על שתי אפשרויות להתרחשות התאונה.

החבלות שנגרמו והנזקים:

אין מחלוקת בחבלות ובנזקים שנגרמו.

מעבר לכל צורך אציין כי בחקירתו הנהג המעורב סיפר כי הגיעו רופאים מהבסיס, פינו אותו לבית חולים קפלן כשהוא בהכרה, בטיפול נמרץ הורדם לתקופה של חודש, בזמן האשפוז קיבל אירוע מוחי שבץ כתוצאה מדימום פנימי, כעבור חודש הועבר לתל השומר למשך 3 שבועות לטיפול נשימתי ובחודש אפריל עד דצמבר הועבר לשיקום בבית לוינסטיין.

כמו כן התביעה הגישה באמצעות הנהג המעורב מסמכים רפואיים המעידים על החבלות והטיפולים של הנהג המעורב.

התביעה הוכיחה באמצעות התמונות את הנזקים שנגרמו לכלי הרכב.

מסקנות

ממערך הראיות שהוגשו עולה כי הנאשם לא ראה את כיוון נסיעת הנהג המעורב ולא יכול להעיד על כך (ע' 53 ש' 10 ובחקירתו במשטרה ת/6).

הגדרת התאונה על ידי עת/3 כתאונה חזית אחור אינה מקצועית, מאחר ולא ראה את התאונה, לא את הרכבים במצב שהיו בעת התאונה כי הגיע לזירה לאחר שהנהג המעורב כבר פונה לבית חולים קפלן והנאשם כבר החנה את המשאית בחניון מול הבסיס, על כן לא ניתן לקבל קביעתו כהוכחה מוחלטת וטוב עשה הבוחן שבדק כל הממצאים לצורך קביעת כיוון נסיעת הנהג המעורב.

הנהג המעורב הוא היחיד שהעיד על כיוון נסיעתו ממערב למזרח. עדותו הייתה קוהרנטית, לא נסתרה בחקירתו בבית המשפט ואף לא נשללה על ידי ההגנה (ראה עדותו של הנאשם ותרחיש המומחה). העד מסר פירוט כיוון נסיעתו

ממערב למזרח, מסר פרטים לגבי מיקומו בנתיבים ואופן חסימת הכביש על ידי המשאית.

גרסתו נתמכת בניתוח הנזקים על ידי הבוחן, כיוון נזקי הרכבים, סימונים על הכביש, מיקום האופנוע על הכביש וסיוע במחקרי תקשורת התומכים בגרסת הנהג המעורב.

המומחה מטעם ההגנה הסתמך על נתוני הבוחן ומאשר שתי אפשרויות להתרחשות התאונה הן על פי גרסת התביעה והן על פי גרסת ההגנה ואף התייחס למיקום של החריצים וציין כי מתאימים גם לשיטת התביעה וגם לשיטת ההגנה (ע' 74 ש' 31-32)

המומחה בהגנתו מסר כי לא יכול לקבוע כיצד קרתה התאונה ואישר כי אם היה יודע את כיוון נסיעת האופנוע היה פוסל את האפשרות של תאונת חזית אחור:

"ש. זאת אומרת שאתה לא יכול להגיד לי איך קרתה התאונה?"

ת. באופן מוחלט אני לא יכול להגיד, זה שתי אפשרויות האלו" (ע' 78 ש' 12-13)

אין בידי לקבל את טענות המומחה ביחס למחדלי חקירה של הבוחן כי המומחה בעצמו סמך על נתוני הבוחן, הגיע למסקנה כי גם התרחשות התאונה כפי שקבע הבוחן אפשרית ואישר כי לא יכול לקבוע כיצד התרחשה התאונה ואם היה יודע את כיוון נסיעת האופנוע יכול היה לקבוע זאת.

ש. ולכן אם היית יודע מה כיוון נסיעת האופנוע מלכתחילה זה היה פותר לך את הבעיה, כי זה היה פוסל את האפשרות של חזית אחורה?

ת. אם הייתי יודע מלכתחילה? כן." (ע' 78 ש' 14-16)

המומחה מטעם ההגנה מתעלם מעדותו של הנהג המעורב ולא התייחס באופן קונקרטי מדוע יש לפסול את עדותו ובוחר להתייחס אך ורק לעבודתו של הבוחן ומחקר תקשורת אותם הוא פוסל מבלי להביא ראיה סותרת.

אין ביכולתי לקבל טענת המומחה כי היה על הבוחן לעשות ניסוי כדי לבדוק מהירות מקסימלית של האופנוע הרי התוצאה של ניסוי במהירות כה גבוהה היה כרוך בסיכון רב.

אוסף כי מעבר לנזקים שפירט הבוחן בתמונה 19 בלוח תצלומים מס' 10 (מתוך ת/11) נראית חזית חלקו האחורי של המשאית ללא פגיעה כלל במשולש המוצמד למשאית ולשלט "זהירות מטען חורג" אשר אינו תואם לתאונה חזית אחור, כמו כן מעיון בתמונה 9 בלוח תצלומים מס' 5 צילום חזית הקטנוע לאחר הנזק שנגרם, הכנף שמגן על הצמיג וצמיג קדמי אף הוא אינו תואם לתאונת חזית אחור.

אין בידי לקבל את החישובים שערך המומחה, ראשית, לטענתו לקח נתונים המכונים על ידו "נתונים סבירים והגיוניים" אולם לא ידע להצביע מאין שאב אותם כגון ספרות או ספר בוחנים (ע' 70 ש' 18-20) ואישר כי כל שינוי קטן בנתונים יכול לשנות את התוצאה (ע' 70 ש' 33 וע' 71 ש' 1-7)

כמו כן נשאל המומחה לגבי נוהל משטרתי המפנה לעשות שחזורים וענה "אם אין נוהל כזה לא אומר שלא צריך לעשות את זה...אני לא נתקלתי בנוהל כזה" (עמ' 78 ש' 1-2) כך שלא הצביע על מקור ברור הדרישה שהוא מציב

עמוד 10

לבוחן.

גם אם נכונה טענת המומחה כי בשתי האפשרויות של התרחשות התאונה הרכב המעורב יכול היה למנוע את התאונה, הנחה זו נכונה רק בתאונה חזית אחור כי בתאונה צד אחור על הנאשם חובה לתת זכות קדימה לאופנוע.

הנני דוחה טענת המומחה מטעם ההגנה בעניין מהירות הנהג המעורב כי אינה רלוונטיות. בעניין זה הנני מפנה לע"פ 10332/03 אשר קבע כי העובדה שהנהג המעורב נסע במהירות מופרזת אינה מבטלת את חובת הנאשם ממתן זכות קדימה בצומת.

הנני מקבלת את קביעתו המקצועית של הבוחן המבוססת על עריכת סקיצה, דו"ח פעולה, דו"ח תפיסת טכוגרף, לוח תצלומים, ניסוי שדה ראיה, תרשים, דו"ח בוחן, פיענוח נתוני תקשורת, דיסק תמונות, גרסתו של הנהג המעורב, חוות דעתו של המומחה ועדותו של הנאשם בחלק הרלוונטי.

הבוחן בהגינותו הסביר את תהליך קבלת החלטתו כיצד התחיל לחקור את התאונה וכאשר הנתונים לפי הנחתו הראשונית לא הסתדרו, לא היסס להודות בטעותו, המשיך לחקור והגיע למסקנה כי התאונה קרתה באופן שונה ממה שסבר.

ב"כ הנאשם מודה כי לא שם לב שהתרשים שעשה הבוחן בזירת התאונה הוא תרחיש שלא מתאים לתאונה של חזית אחור כפי שהסב המומחה את תשומת ליבו (ע' 88 ש' 16-18 לסיכומיו) .

מכל הנימוקים הנ"ל מצאתי לקבל גרסתה של התביעה וקובעת כי הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום על כן הנני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט' שבט תשפ"ב, 11 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים.